

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517202101
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2517202101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkyň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: B. C., nar. XX.XX.XXXX, T. XXX/XX, C., zastúpená splnomocnenkyňou: URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a iné, na odvolanie žalobkyne vo výroku III. a na odvolanie žalovaného vo výroku I. a III., proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 15Csp/43/2017-204 zo dňa 6. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a III. o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyňa m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 je bezúročná a bez poplatkov. Výrokom II. vo zvyšnej časti konanie zastavil a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 50%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne vo výroku o zastavení konania rozhodol podľa § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že žalobkyňa využila svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzala čiastočne späť, preto súd konanie vo zvyšnej časti zastavil. Vo výroku I. rozsudok odôvodnil citáciou § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, § 11 ods. 4, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), k), l), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. „Vykonaným dokazovaním súd zistil taký skutkový stav, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 30.01.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 4601304980, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru v sme 6.500,-€. Uvedenú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) ZoSÚ, pričom žalovaný mal postavenie veriteľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ) a žalobkyňa postavenie spotrebiteľa (§ 2 písm. a/ ZoSÚ). Za daného stavu bolo z hľadiska právneho potrebné, aby táto zmluva obsahovala podstatné náležitosti ustanovené § 9 ods. 2 ZoSÚ. V prípade, ak niektorá z náležitostí (hoci len jedna) uvedených v § 11 ods.1 písm. b) ZoSÚ v zmluve absentuje, zákon to spája s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou daného úveru. Podstata tohto sporu

spočívala na tom, že predmetná zmluva podľa žalobkyne neobsahovala všetky zákonné náležitosti, v dôsledku čoho bolo potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú.

Čo sa týka samotného posúdenia nároku uplatneného žalobkyňou v žalobe po jej čiastočnom späťvzati, súd z vykonaného dokazovania, a to z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSU). Na prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti stačí naplnenie čo i len jednej z podmienok ustanovených § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSU, t.j. postačuje ak v zmluve absentuje čo i len jedna z náležitostí § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) ZoSÚ. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako z vyjadrenia samotného žalovaného zo dňa 22.05.2017 vyplýva, aj on rozlišuje medzi pojmami trvanie zmluvy a konečná splatnosť úveru. Údaj o trvaní zmluvy sa v zmluve však nenachádza. Čo sa týka náležitosti ustanovenej § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t.j. termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tento podľa súdu nie je v zmluve vyjadrený tak ako to vyžadovalo zákonné ustanovenie. V zmluve pri termíne konečnej splatnosti uvedené 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Súd takéto ustanovenie nepovažuje sa splnenie povinnosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, nakoľko pokiaľ zákon ako vyslovenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, tak jednoznačne tento údaj v zmluve musí byť uvedený, nie je prípustné, aby účastník zmluvy sa k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom. K uvedenému posúdeniu existuje ustálená rozhodovacia prax súdov. Samotný žalovaný potvrdil, že k termínu konečnej splatnosti je potrebné sa „dopracovať“ výpočtom. Už len z týchto dôvodov je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Nad rámec potrebný pre rozhodnutie je potrebné konštatovať, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aj dôvodu, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ), ako i z dôvodu, že neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. l) treba dospieť k záveru, že každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Zmluva obsahuje len údaj o celkovej (súhrnnej) výške splátky v sume 133,47 € mesačne. Čo sa týka nesprávnej celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, takéto posúdenie právnej spornej otázky nemalo už vplyv na konštatovanie súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd ďalej uvádza, že po tom, čo dospel k záveru o bezpoplatkovosti úveru, bolo bezpredmetným sa zaoberať prípadnou neprijateľnosťou poplatkov za službu Odložené splátky vo výške 1,45 eura mesačne.

Súd ďalej uvádza, že nepostačuje, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. si nemožno vykladať tak, že musia byť kumulatívne splnené podmienky nedostatku písomnej formy a absencie niektorej z tam uvedených náležitostí zmluvy, nakoľko takýto výklad nemá základnú logiku a viedol by k absurdnému záveru, že by stačilo, ak by dodávateľ v zmluve uviedol len výšku spotrebiteľského úveru bez ďalších náležitostí, čo určite nebolo zámerom zákonodarcu. Citované ustanovenie je potrebné vykladať tak, že záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné prijať pri nedostatku písomnej formy o spotrebiteľskom úvere alebo pri absencii konkrétnych obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výklad a aplikácia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva neobsahuje niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 písm. b), nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma (rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 21Co 10/2015-74 zo dňa 26.11.2015).

Pokiaľ žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, tento nie je možné podľa súdu aplikovať na daný spor z nasledovných dôvodov. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať tzv. „eurokonformne“. Tento nepriamy účinok smernice, teda „eurokonformný“ výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad „contra legem“. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným

Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice (Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. Naopak, výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne sudy. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-42/15 uviedol, že Smernica č. 2008/48/ES nepožaduje. Požiadavka zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „zákon“) je však od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov...". Niet absolútne žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného súd nemohol aplikovať na predmetnú vec rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. K zmene právnej úpravy v tomto smere došlo až zákonom č. 279/2017 Z.z. z 12. októbra 2017, ktorým došlo k zmene aj ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. tak, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradili slovami „frekvenciu splátok a“. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná rozhodovacia prax slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanému priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni, pričom pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. V časti zastavenia konania podľa súdu žalobkyňa zavinila zastavenie, vychádzajúc pritom z odôvodnenia jej čiastočného späťvzatia žaloby, z ktorého vyplýva, že z celkového počtu uplatnených nárokov štyri zobrala žalobu v rozsahu troch nárokov späť, takpovediac z dôvodu ich nadbytočnosti. To však nič nemení na fakte, že pôvodne si žalobou uplatnila 4 nároky (na určenie), po čiastočnom späťvzatí zotrvala už len na jednom nároku (na určení). Zavinenie žalobkyne na čiastočnom späťvzatí možno prirovnať k neúspechu v konaní. Za daného stavu potom žalovaný je tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, pričom k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobkyňa sa domáhala pôvodne určenia vo vzťahu k 4 nárokom, no vyhovené (po čiastočnom späťvzatí žaloby) jej bolo len vo vzťahu k jednému nároku, t.j. 1. Úspech žalobkyne teda predstavuje 25% (1/4), čomu zodpovedá úspech žalovaného 75%. Čistý úspech žalovaného potom predstavuje 50% (75% - 25%), keď od úspechu žalovaného bolo potrebné odrátať úspech žalobkyne. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a to vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1) písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. K dobe trvania zmluvy a k termínu konečnej splatnosti uviedol, že v úverovej zmluve je stanovená doba trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti, doba trvania je stanovená počtom splátok 78 mesačných splátok, z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 78 mesiacov, doba trvania je teda jednoznačne stanovená. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé kedy nastane konečná splatnosť úveru a preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť zmluvy je splnená. Má za to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia na § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia okresných súdov a na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011, ktorý vyslovil názor, že z princípov právneho štátu je zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Čo sa týka rozkladu splátok táto náležitosť zmluvy bola uvedená v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v rozsudku. Na podporu svojich tvrdení poukazuje odvolateľ na

uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017. Žalovaný zastáva názor, že sa k tejto náležitosti už vyjadril, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.20106 vo veci C-42/15. Poukazuje na nevyhnutnosť výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy. Pri porovnaní tabuľky zhody k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a návrhu zákona o spotrebiteľských úveroch, je čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice bežnou a úplnou transpozíciou bez možnosti voľby. Poukázal na úvodnú časť dôvodovej správy ako aj na záverečnú všeobecnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. Rozsudok Súdneho dvora EÚ konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímajúce ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. Právny rámec pre potreby slovenského právneho poriadku poskytuje čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, ktorý hovorí, že právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Taktiež výkladový princíp je v modernom právnom poriadku začlenený medzi základné interpretačné pravidlá právnych noriem ako je to v čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V súvislosti so spomínaným rozsudkom je dôležité upozorniť na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ. Prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Dôsledky nerešpektovania judikatúry súdov ES môžu viesť k obnove konania, k náhrade škody alebo podaniu žaloby komisiou o nesplnenie povinnosti členského štátu. Judikatúra európskeho súdneho dvora má pritom zabezpečovať najmä jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatnenie v jednotlivých členských štátoch. Judikatúra ESD má všeobecnú záväznosť tzn., že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány, obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami a to s poukazom na rozhodnutia: C-106/77 vo veci Simmenthal, C-14/83 Colson and Kamann, C-106/89 Marleasing, C-397/01 Pfeiffer a i. Žalovaný upozorňuje, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra lege. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov. Domáhal sa preto, aby odvolací súd na uvedené prihlíadol, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp., aby ho zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a to vo výroku III., ktorý považuje za vecne nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Domáha sa, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a v celom rozsahu určil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi náhradu trov konania 100% eventuálne, aby tento výrok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedla § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Má za to, že napriek tomu, že žalobkyňa v časti pôvodného výroku II., III. a IV. žaloby zobrala žalobu späť, bola v celom rozsahu úspešná v tom smere, že súd jednoznačne deklaroval, že predmetná úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatková v dôsledku absencie obligatórnych zákonných náležitostí. Predmetom konania bolo prioritne skúmať, či predmetná spotrebiteľská zmluva trpí právnymi vadami majúcimi za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť a tak späťvzatie výrokov týkajúcich sa potreby uhradenia žalovanému z konkrétnych mesačných anuitných splátok tak pre spotrebiteľa ako aj pre samotné sporové konanie malo až sekundárny význam. Žalobkyňa je presvedčená, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, by mal súd prvej inštancie predovšetkým zohľadniť cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby ako aj konečný zmysel žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. Najvýznamnejší a najpodstatnejší bol práve výrok I., ktorým súd prvej inštancie potvrdil prezentovanú právnu argumentáciu žalobkyne. I keď na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že úspech žalobkyne v tomto konaní je len 25% t.j. 1/4, tak po zohľadnení skutkovej, vecnej ako aj právnej podstaty daného sporu je nepochybné, že žalobkyňa je celkom úspešná práve v časti výroku I., ktorý má najzásadnejší a najpodstatnejší význam pre meritum daného sporu. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná v merite veci, keďže sa podanou žalobou prioritne domáhala určenia, že predmetná zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Konajúci súd rozhodol o trovách konania formalisticky. Napriek tomu, že žalobkyňa mala v konaní z formálneho hľadiska úspech len čiastočný, nakoľko vzala čiastočne späť žalobu, je presvedčená, že s ohľadom na

skutkovú vecnú ako aj právnu podstatu daného sporu prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. V tejto súvislosti poukázal a na článok 46 ods. 1 Ústavy a článok 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobkyňa je presvedčená, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku priznania trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, nakoľko žiadnym spôsobom nezohľadnil cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby ako aj konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia, čím porušil právo na spravodlivý súdny proces.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenkyne. Poukázala na to, že žalobkyňa jednoznačne preukázala, že predmetná úverová zmluva neobsahuje resp. obsahuje nesprávne minimálne jednu z obligatórnych náležitostí zákona č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Argumentácia žalovaného nie je správna. Žalobkyňa sa plne stotožňuje s odôvodnením po vecnej stránke napadnutého rozsudku vo veci samej. Žalobkyňa uvádza, že súd prvej inštancie sa vysporiadal najmä s otázkou nemožnosti eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. a rovnako súd jasne a zrozumiteľne sa vysporiadal s obligatórnou náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom rovnako tak poskytol dostatočnú odpoveď týkajúcu sa zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona. Odvolanie nie je dôvodné aj z toho dôvodu že žalovaný sa ani jednou vetou nevyjadril k absencii obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, preto nie je žalobkyni zrejmé, či žalovaný súhlasil s argumentáciou súdu v časti týkajúcej sa správneho posúdenia existencie potrebných predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo či žalovaný len nemal k tejto argumentácii viac čo povedať, resp. dodať. Žalobkyňa si nevie predstaviť akou výkladovou metódou by bolo možné obísť zákaz výkladu contra legem, nerešpektovať kogentný, platný a účinný právny predpis v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa názoru žalobkyne už v tomto prípade by nešlo o výklad práva, ale o svojvoľnú tvorbu práva. Čo sa týka absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona tak konečná splatnosť úveru predstavuje informačnú náležitosť zmluvy, vyjadruje informácie kedy má byť úver uhradený a kedy dôjde k zániku záväzku. Spotrebiteľovi musí byť už na prvý pohľad zrejmé, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti poskytnutého úveru bez akýchkoľvek matematických operácií. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ žalovaný v zmluve uviedol, že konečná splatnosť úveru nastane do 78 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, takéto vymedzenie nie je dostatočne presné. Gramatický význam takto určeného času nezodpovedá pojmu termín, nakoľko nejde o konkrétny časový okamih, ktorý by bol určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona. Systematickým výkladom ostatných ustanovení predmetnej zmluvy spolu s informáciou kedy bol úver reálne poskytnutý síce možno dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti, avšak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona nemožno vykladať tak, že stačí, že k termínu konečnej splatnosti úveru sa dá dospieť výkladom iných zmluvných ustanovení. Taktiež dala do pozornosti, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa. Pokiaľ zákon vyžaduje uvedenie termínu, nie je možné za dodržanie zákona požadovať uvedenie doby, resp. časového úseku, navyše s neurčitou dĺžkou. Zákonodarca požiadavku určenia termínu konečnej splatnosti *expressis verbis* v čase svojej platnosti a účinnosti ku dňu uzatvorenia zmluvy explicitne požadoval. Zmena právnej úpravy platí vždy len do budúcnosti a nikdy nie spätne a to z dôvodu, že by išlo o pravú retroaktivitu, ktorá je v právnom štáte vždy zakázaná. Podľa názoru žalobkyne neprichádza do úvahy priamy účinok smernice, keďže tento je v horizontálnych právnych vzťahoch absolútne neprípustný, rovnako žalobkyňa aj osvedčila, že aj v danom prípade jednoducho neprichádza do úvahy ani nepriamy účinok smernice a to z dôvodu, že by išlo o výklad contra legem. Žalovaný opomenul vziať do úvahy, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu účinkom smernice priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať tzv. eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože tento výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by išlo o výklad contra legem. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Teda Súdny dvor aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol vyjadrovať k otázke výkladu zákona č. 129/2010. Požiadavka zákona č. 129/2010 Z.z. v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy je však od požiadavky smernice iná. V prípade uzatvorenia predmetnej zmluvy však eurokonformný výklad nebol právne možný, pretože § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. je kogentným ustanovením. Eurokonformným výkladom nemožno prelomiť kogentné zákonné vnútroštátne ustanovenie. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy neexistovalo harmonizované ustanovenie, keďže vnútroštátne práva

úprava nebola súladná s ustanovením smernice a práve pre tento dôvod nie je prípustné, aby sa vnútroštátne kogentné ustanovenie v čase uzatvorenia zmluvy vykladalo eurokonformne. Od momentu, resp. od účinnosti novely od 01.05.2018 došlo k úplnej harmonizácii vnútroštátneho ustanovenia s ustanovením smernice, v dôsledku čoho tak ust. § 9 ods. 2 písm. k) je možné vykladať eurokonformne. Žalobkyňa kategoricky odmieta prijať právne závery prezentované v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, keď toto rozhodnutie považuje za celkom zjavne arbitrárne, do právnych vzťahov vznieslo výraznú neistotu. Do dnešného dňa však predmetná otázka nebola doposiaľ vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou. V ďalšej časti vyjadrenia žalobkyňa podala analýzu uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 146/2017, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Na výklad spornej právnej normy založila aj na posúdení historického výkladu ako aj teleologického výkladu a výkladu e-ratione legis skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých v rôznych miestach zákona č. 129/2010. Žalobkyňa poukázala aj na citáciu dôvodovej správy k novele zákona č. 129/2010 kde je uvedené, že ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených zákonom. Je presvedčená, že tak explicitne presné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Od 01.05.2018 slovenský zákonodarca zmenil ustanovenie právneho predpisu tak, že nevyžaduje členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov tak potom nepochybne do 30.04.2018 takéto členenie požadoval. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok vo veci samej potvrdil a priznal žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 je bezúročná a bez poplatkov, určenia, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. 49 obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 iba čiastku 93,43 eur, určenia, že žalobkyňa nie je povinná zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. 49 obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 čiastku 40,04 eur, a napokon určenia, že žalobkyňa nie je povinná zaplatiť žalovanému jednotlivé mesačné splátky od splátky č. 50 (vrátane) až po splátku č. 78 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom I. určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 je bezúročná a bez poplatkov, výrokom II. vo zvyšnej časti konanie zastavil a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 50%. Žalovaný nesúhlasil s výrokom I. a III., namietal, že doba trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, sú v zmluve uvedené. Žalobkyňa nesúhlasila s výrokom III. o trovách konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolaní je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku.

11. Súadne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

12. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

13. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

14. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivito, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

15. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo

prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), pretože údaj o trvaní zmluvy sa v nej nenachádza.

18. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoS poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného ZoSÚ v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ úverová zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

19. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Pojem „termín“ predstavuje presné časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluvách nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený dostatočne určito a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovaného v uzatvorených úverových zmluvách jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v zmluve nenachádza, pritom údaj o počte splátok a dni splatnosti splátok, ako ani odkaz na vymedzenie konečnej splatnosti v ďalších zmluvných dojednaniach, požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru nespĺňa.

20. Navyiac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo

zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

21. Už len vyššie uvedená absencia v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaných ust. § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. ZoSÚ. Preto by bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 princípov CSP) zaoberať sa aj príp. ďalšími okolnosťami teda aj s ďalšou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá nemohla mať vplyv na vyššie uvedené závery.

22. Žalobkyňa podala odvolanie proti výroku o nároku na náhradu trov konania a namietala, že preukázala, že bola plne úspešná v časti tvoriacej najvýznamnejšiu časť konania (určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru).

23. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada úspechu za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie o náhrade trov konania skončeného zastavením (pri procesnom zavinení) upravuje ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

24. Citované ustanovenia § 256 ods. 1 o náhrade trov konania Civilného sporového poriadku platí pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v tomto ustanovení znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zaviniła, že vznikli. Pojem procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. K zastaveniu konania môže dôjsť napr. z dôvodu späťvzatia žaloby, z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, z dôvodu odstrániteľného nedostatku podmienky konania, ktorý sa nepodarilo odstrániť. Zavinenie môže existovať na strane žalobcu, aj na strane žalovaného.

25. Správne súd prvej inštancie v preskúvanom prípade skúmal, či niektorá zo strán zaviniła, že sa konanie muselo zastaviť v časti určenia, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. 49 obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 iba čiastku 93,43 eur, určenia, že žalobkyňa nie je povinná zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. 49 obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016 čiastku 40,04 eur, určenia, že žalobkyňa nie je povinná zaplatiť žalovanému jednotlivé mesačné splátky od splátky č. 50 (vrátane) až po splátku č. 78 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere č.: 4601304980 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.01.2016. O dôvodnosti podania žaloby je treba uvažovať z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného k požiadavkám žalobcu, čo znamená, že žaloba bola podaná dôvodne najmä v prípade, kedy žalovaný po začatí konania žalobcu uspokojil, a to aj vtedy, ak by uspokojil žalobcu, hoci k tomu nemal právnu povinnosť. Správne tiež súd prvej inštancie konštatoval, že nebolo preukázané zavinenie žalovaného vo vzťahu k čiastočnému zastaveniu konania, toto zavinenie napokon netvrdila ani žalobkyňa, keďže žalobu v uvedenej časti vzala späť bez uvedenia dôvodu. Nejednalo sa o procesnú situáciu, kedy by sa žalovaný zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu). Vychádzajúc z procesného hľadiska čiastočné zastavenie konania zaviniła žalobkyňa, preto súd prvej inštancie postupoval náležitým spôsobom, keď neúspech v časti zastaveného konania prirátal k neúspechu žalobkyne pri stanovení pomeru úspechu strán vo veci. Odvolacie argumenty žalobkyne týkajúce sa zohľadnenia cieľa sledovaného podanou žalobou, konečného zmyslu žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia sú právne bezvýznamné, nemajúce oporu v právnej úprave. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti trov konania je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva

jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

26. Ďalšie odvolacie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

29. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).